

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **K.REK a. s.**, Pod Krejčárkem 975/2, Praha, zast. advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem, Sluneční náměstí 2588/14, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2016, čj. 5390/16/5300-22443-701728, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2020, čj. 3 Af 20/2016-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] V této věci se NSS zabývá rozsahem procesních práv osoby povinné uhradit daňové penále, které splňuje kritéria trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“). Konkrétně NSS posuzuje, zda má taková osoba právo na ústní jednání v odvolacím daňovém řízení a jestli má právo na předložení originálů listinných důkazů.

I. Vymezení věci

[2] Finanční úřad pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 3, doměřil žalobkyni dodatečným platebním výměrem ze dne 3. 6. 2015 DPH za zdaňovací období září 2009 ve výši 7 834 270 Kč. Současně byla žalobkyně povinna uhradit penále ve výši 1 566 854 Kč. Podle správce daně žalobkyně neprokázala přijetí zdanitelných plnění od dvou poskytovatelů služeb. Žalobkyni byl proto u těchto plnění vyloučen nárok na odpočet DPH, neboť nesplnila hmotněprávní podmínky.

[3] Proti dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání. V průběhu odvolacího řízení žalobkyně požádala o nařízení ústního jednání. Žalovaný jí nevyhověl. Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2016 žalovaný odvolání zamítl.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k městskému soudu, který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatelka předně napadá nenařízení ústního jednání žalovaným. Městský soud nesprávně uzavřel, že povinnost žalovaného nařídit ústní jednání není zákonem stanovena a nelze ji ani dovodit. Daňové penále však představuje trestní obvinění spadající do působnosti čl. 6 EÚLP. Podle stěžovatelky je tedy třeba analogicky aplikovat trestní právní předpisy zakotvující zásadu ústnosti jednání. Právo stěžovatelky na ústní jednání navíc vyplývá i z čl. 41 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „LZPEU“). LZPEU je v tomto případě přímo použitelná i na vnitrostátní správní orgány, neboť DPH je harmonizovanou daní, jedná se tedy o oblast působnosti práva EU. Závěrem stěžovatelka namítá, že důsledkem nenařízení ústního jednání bylo překvapivé rozhodnutí žalovaného.

[7] Stěžovatelce byly dále předloženy pouze kopie některých listin, nikoli jejich originály. Při uložení značně vysokého penále měla být stěžovatelka seznámena s originály důkazů, ze kterých správce daně vycházel. Městský soud nesprávně dovodil, že daňové orgány mohly v řízení o DPH použít kopie listin, neboť originály byly stěžovatelce k dispozici v jiném řízení. Stěžovatelka však opakuje, že řízení o daňovém penále je pod ochranou čl. 6 EÚLP, tudíž je třeba analogicky aplikovat trestní právní předpisy. Tím, že daňové orgány stěžovatelce nezajistily originály důkazů, navíc podle stěžovatelky porušily i § 6 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, podle kterého mají daňové orgány vycházet zúčastněným osobám vstříc.

[8] Konečně stěžovatelka podle svého názoru předložila dostatečné množství věrohodných podkladů. Důkazní břemeno tedy podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu tížilo správce daně. I přesto byl stěžovatelce vyloučen nárok na odpočet na DPH z důvodu neunesení důkazního břemene. O přechodu důkazního břemene navíc stěžovatelka nebyla dostatečně informována.

Vyjádření žalovaného

[9] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, podle kterého je kasační stížnost nedůvodná a NSS by ji měl zamítnout.

[10] K údajnému porušení povinnosti nařídit v odvolacím daňovém řízení ústní jednání žalovaný uvedl, že daňové řízení jako druh správního řízení je na rozdíl od řízení soudního ovládáno zásadou písemnosti. Ačkoli tedy penále je trestním obviněním ve smyslu čl. 6 EÚLP, v souvisejícím daňovém řízení nemusí proběhnout ústní jednání. Daňový řád navíc neobsahuje obdobný zákonný podklad ústního jednání na žádost jako přestupkový zákon,

pokračování

a to ani v odvolacím řízení. Jelikož daňový řád daňovému subjektu nepřiznává toto veřejné subjektivní právo, nemohlo nereflexivní žádosti o ústní projednání ve věci činit rozhodnutí o odvolání nezákonným. Z důvodu absence zákonného podkladu nemohl být stěžovatel ani v legitimním očekávání, že bude ústní jednání v rámci odvolacího řízení nařízeno, což vylučuje překvapivost rozhodnutí o jeho odvolání.

[11] Čl. 41 LZPEU obsahuje formulaci „*právo být slyšen*“. Z této formulace podle žalovaného neplyne nárok na realizaci tohoto práva výlučně v ústní formě.

[12] V případě vedení pouze jediného správního řízení by byl požadavek předložení originálů listin i podle žalovaného jistě legitimní. Zde se ale dříve vedla daňová kontrola ohledně daně z příjmů právnických osob a úkony z této daňové kontroly byly zohledněny i v nynější daňové kontrole na DPH. V obou řízeních zastupoval stěžovatelku stejný zástupce, který byl s originály listin seznámen.

[13] Třetí kasační námitka je podle žalovaného především nepřijatelná, neboť ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem. Pro případ její přípustnosti uvedl, že v případě kontrolního zjištění učiněného během daňové kontroly správce daně seznámí s tímto zjištěním kontrolovaný daňový subjekt, čímž dochází k přenosu důkazního břemene. Daňový subjekt se může v přiměřené lhůtě vyjádřit a tím přenést důkazní břemeno zpět na správce daně. Tento postup je upraven v § 88 odst. 2 daňového řádu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost není důvodná.

Absence ústního jednání v odvolacím daňovém řízení není porušením čl. 6 EÚLP

[15] Povahou daňového penále se zabýval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 24. 11. 2015, čj. 4 Afs 210/2014-57, č. 3348/2016 Sb. NSS. Na základě obsáhlé analýzy judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) dospěl rozšířený senát k závěru, že daňové penále má povahu trestního obvinění ve smyslu čl. 6 EÚLP.

[16] Podle čl. 6 odst. 1 EÚLP má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. (...).

[17] Nezbytnou součástí práva na veřejné projednání je podle ustálené judikatury ESLP i právo na ústní jednání (*Salomonsson proti Švédsku*, 12. 11. 2002, stížnost č. 38978/97, bod 34; *Döry proti Švédsku*, 12. 11. 2002, stížnost č. 28394/95, bod 37; *Kysilková a Kysilka proti České republice*, 10. 2. 2011, stížnost č. 17273/03, bod 25).

[18] Uvedené však nezakládá právo na ústní jednání v odvolacím daňovém řízení.

[19] Řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (*Taxquet proti Belgii*, 16. 11. 2010, stížnost č. 926/05, bod 84 a tam citovaná judikatura). Pro naplnění požadavků

čl. 6 EÚLP je tedy podstatné, aby alespoň jeden vnitrostátní orgán a řízení před ním splňovaly veškeré požadavky kladené čl. 6 EÚLP.

[20] V rozporu s čl. 6 EÚLP tedy není, aby sankce ve finančních věcech (a to i v případě značných peněžitých trestů) ukládaly správní orgány, pokud je daňovému subjektu zajištěna možnost obrátit se na soud, který splňuje požadavky čl. 6 EÚLP (*Bendenoun proti Francii*, 24. 2. 1974, stížnost č. 12547/86, bod 46; *Janosevic proti Švédsku*, 23. 7. 2002, stížnost č. 34619/97, bod 81; *Umlauft proti Rakousku*, 23. 10. 1995, stížnost č. 15527/1989, bod 37).

[21] Uvedené závěry převzal do své rozhodovací praxe i NSS, podle kterého je soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 EÚLP třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího řízení soudního. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 EÚLP nejsou s úmluvou v rozporu, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (*Öztürk proti SRN*, 21. 2. 1984, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu EÚLP zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, bod 22).

[22] Z pohledu porušení čl. 6 EÚLP tedy bylo rozhodné, zdali se v rámci správních i soudních řízení mohlo konat ústní jednání před orgánem, který splňoval požadavky čl. 6 EÚLP – tedy před nezávislým a nestranným soudem zřízeným podle zákona, který disponoval plnou jurisdikcí (oprávněním přezkoumávat skutkové i právní otázky). Tento požadavek byl splněn; před městským soudem proběhlo ústní jednání dne 19. 5. 2020.

Právo na ústní jednání neplyne ani z Listiny základních práv Evropské unie

[23] Podle čl. 41 odst. 1 LZPEU má každý právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě. Podle odst. 2 písm. a) toto právo zahrnuje především právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.

[24] NSS nejprve posoudil, dopadají-li tato ustanovení i na správní orgány členského státu.

[25] Judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) je ustálena na závěru, že čl. 41 se vztahuje pouze na orgány, instituce a jiné subjekty EU, a proto se ho nelze samo o sobě dovolávat proti členskému státu. Právo na řádnou správu ovšem představuje obecnou zásadu práva EU, která zahrnuje mj. i právo být slyšen, pokud členské státy jednají v rámci unijního práva.

[26] Právo být slyšen tedy musí dodržovat nejen orgány EU na základě čl. 41 LZPEU, ale také – vzhledem k tomu, že se jedná o obecnou zásadu práva EU – správní orgány každého z členských států, pokud přijímají rozhodnutí v oblasti působnosti práva EU.

pokračování

Osobám toto právo navíc svědčí i v případě, že příslušná právní úprava takový požadavek výslovně nestanoví (rozsudek SDEU ze dne 18. 12. 2008, *Sopropé*, C-349/07, bod 38). Navíc se ho osoby mohou dovolávat přímo u vnitrostátních soudů členských států (rozsudek SDEU ze dne 3. 7. 2014, ve spojených věcech *Kamino International Logistics BV a Datema Hellmann Worldwide Logistics BV*, C-129/13 a C-130/13, bod 34).

[27] Z čl. 273 prvního pododstavce, článku 2 a čl. 250 odst. 1 směrnice o DPH¹ a z čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii vyplývá, že každý členský stát je povinen přijmout všechna legislativní a správní opatření k zajištění toho, aby splatná DPH byla vybrána na jeho území v plné výši, a k boji proti daňovým únikům (rozsudek SDEU ze dne 5. 10. 2016, *Maja Marinova*, C-576/15, bod 41; rozsudek SDEU ze dne 20. 3. 2018, *Menci*, C-524/15, bod 18; či rozsudek SDEU ze dne 21. 11. 2018, *Fortunata Silvia Fontana*, C-648/16, bod 33). Opatření vyžadovaná směrnicí o DPH jsou v České republice provedeny v zákoně č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a v daňovém řádu. V daňovém řádu je upraveno i daňové penále (§ 251). Shodně tomu bylo i za účinnosti starého daňového řádu – zákona č. 337/1992 Sb. (§ 37b).

[28] V tomto řízení byla stěžovatelka tuzemským správcem daně podrobena daňové kontrole, kterou Česká republika plnila uvedené povinnosti vyplývající jí z unijního práva. Podle správce daně stěžovatelka neprokázala přijetí zdanitelných plnění od dvou poskytovatelů služeb, proto jí byl u těchto plnění vyloučen nárok na odpočet DPH, neboť nespĺnila hmotněprávní podmínky. Následkem daňové kontroly tedy stěžovatelce vznikla dodatečná platební povinnost a daňové penále.

[29] Vzhledem k uvedenému NSS uzavírá, že se v tomto případě jednalo o jednání orgánu členského státu v rámci práva EU, tudíž je LZPEU v tomto případě aplikovatelná.

[30] Zbývá tedy posoudit, zdali z práva být slyšen zakotveném v čl. 41 LZPEU vyplývá právo na ústní jednání.

[31] Právo být slyšen zaručuje podle ustálené judikatury SDEU každé osobě možnost účelným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jejích zájmů (rozsudek SDEU ze dne 22. 1. 2012, *M.*, C-277/11, bod 87; rozsudek SDEU ze dne 9. června 2005, *Španělsko v. Komise*, C-287/02, bod 37; rozsudek SDEU ze dne 1. 10. 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada*, C-141/08 P, bod 83; či již citované rozsudky *Sopropé*, bod 37; a *Kamino International Logistics BV a Datema Hellmann Worldwide Logistics BV*, bod 39).

[32] Cílem pravidla, podle kterého musí být osobě, jíž je určeno rozhodnutí nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, umožněno uplatnit její vyjádření před přijetím tohoto rozhodnutí, je podle SDEU to, aby příslušný orgán užitečně zohlednil všechny rozhodné skutečnosti. Zajištění účinné ochrany dotyčné osoby má zejména za cíl, aby tato osoba mohla opravit chybu nebo uplatnit takové skutečnosti týkající se její situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude či nebude přijato nebo zda bude mít takový či jiný

¹ Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty.

obsah (*Sopropé*, bod 49; či *Kamino International Logistics BV* a *Datema Hellmann Worldwide Logistics BV*, bod 38).

[33] Porušení práva být slyšen musí být posuzováno zejména v závislosti na právních předpisech upravujících dotyčnou oblast, povaze dotčeného aktu a kontextu jeho přijetí (rozsudek SDEU ze dne 9. 2. 2017, *M.*, C-560/14, bod 33; rozsudek SDEU ze dne 10. 9. 2013, *M. G. a N. R.*, C-383/13 PPU, bod 34).

[34] Při neexistenci právní úpravy EU v dané oblasti může vnitrostátní právní řád každého členského státu na základě zásady procesní autonomie členských států upravit procesní podmínky zajišťující ochranu práv, která daňovým poplatníkům vyplývají z unijního práva, za předpokladu, že tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, které se týkají obdobných situací vnitrostátní povahy (zásada rovnocennosti), a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných právním řádem Unie (zásada efektivit) (rozsudek SDEU ze dne 8. 3. 2017, *Euro Park Service*, C-14/16, bod 36; rozsudek SDEU ze dne 9. 11. 2017, *Teodor Ispas a Anduța Ispas*, C 298/16, bod 29).

[35] Směrnice o DPH neobsahuje úpravu provádějící zásadu práva být slyšen. Provedení této zásady je tedy v souladu se zásadou procesní autonomie svěřeno českému zákonodárci, který musí respektovat unijní právo a jeho výklad prováděný SDEU. Jak vyplývá z výše citované judikatury SDEU, unijní právo automaticky nespojuje právo být slyšen ve správním řízení s právem na ústní jednání. Naopak, SDEU vyžaduje funkční pojetí tohoto práva, tedy možnost účelného a účinného způsobu vyjádření stanoviska v průběhu správního řízení, lhostejno jakou formou.

[36] Úpravu provádějící zásadu práva být slyšen neobsahuje ani český zákon o DPH, použije se tedy český daňový řád jako obecný předpis upravující správu daní (§ 1 odst. 1 ve spojení s § 4 daňového řádu).

[37] Daňový řád povinnost konat ústní jednání v odvolacím daňovém řízení neobsahuje (srov. část druhou, hlavu VII, díl 2 – odvolací řízení). Právo stěžovatelky být slyšena však v posuzovaném případě bylo dostatečně dodrženo, a to z následujících důvodů. Rozsah přezkumu v odvolacím daňovém řízení vymezuje primárně sám daňový subjekt ve svém odvolání (§ 114 odst. 2 věta první daňového řádu). Odvolací daňové řízení navíc nezná koncentraci řízení, daňovému subjektu tedy nic nebrání, aby podané odvolání doplňoval kdykoli během řízení.

[38] Naplněna navíc nebyla ani jedna ze situací předvídaných v § 115 odst. 2 daňového řádu, při kterých musí žalovaný obligatorně seznámit odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a umožnit mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Jak v posuzovaném případě uvedl žalovaný v bodu 36 svého rozhodnutí, během odvolacího řízení neprováděl dokazování a o odvolání rozhodl na základě podkladů shromážděných prvostupňovým správcem daně. Žalovaný ani nedospěl k odlišnému právnímu názoru než prvostupňový správce daně. Naopak, žalovaný odvolání zamítl, čímž potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

pokračování

[39] Konečně jak NSS uvedl výše, podle SDEU je v otázce naplnění práva být slyšen třeba brát v potaz i kontext přijetí rozhodnutí. Do úvah je tedy třeba zahrnout i skutečnost, že stěžovatelka mohla několikrát uplatnit své právo být slyšena i během prvostupňového řízení (srov. body 2 a 3 rozhodnutí žalovaného).

[40] Ve světle výše uvedených závěrů NSS pouze stručně vypořádá ještě námitku překvapivosti rozhodnutí žalovaného, která logicky nemůže být důvodná. Povinnost nařídit ústní jednání v odvolacím daňovém řízení neplyne ze zákona, mezinárodních závazků, judikatury, ani se nejedná o zavedenou správní praxi. Nenařízení ústního jednání žalovaným tedy nemohlo založit překvapivost jeho rozhodnutí.

Porušením práva na spravedlivý proces nebylo ani předložení kopií listinných důkazů, nikoli jejich originálů

[41] I ohledně povinnosti předložení originálů listinných důkazů staví stěžovatelka svou obranu na trestních zárukách čl. 6 EÚLP.

[42] Před věcným posouzením této námitky NSS doplňuje, že dne 8. 8. 2011 zahájil správce daně u stěžovatelky daňovou kontrolu na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009. Tato daňová kontrola vyústila dne 16. 7. 2012 ve vydání dodatečného platebního výměru. Dne 25. 6. 2012 zahájil správce daně u stěžovatelky daňovou kontrolu na DPH. V rámci daňové kontroly na DPH správce daně zohlednil taktéž úkony provedené v rámci kontroly daně z příjmů právnických osob. Různá řízení o dodatečném platebním výměru daně z příjmů právnických osob (odvolací i soudní) probíhala po celou dobu trvání zdejšího řízení o DPH.

[43] Shodně jako ve vztahu k ústnímu jednání (viz výše), i ve vztahu k důkazům ESLP konstantně zdůrazňuje, že povšechným účelem čl. 6 EÚLP je zaručení spravedlivého procesu jako celku (již citované *Ayetullah proti Turecku*, body 123 až 130; *Horvatić proti Chorvatsku*, bod 77; či *Khan proti Spojenému království*, 12. 5. 2000, stížnost č. 35394/97, bod 34). Jednotlivé procesní aspekty včetně dokazování tedy musí být hodnoceny z tohoto pohledu. V každém jednotlivém případě je tedy ústřední otázkou, zdali řízení jako celek bylo spravedlivé. NSS dospěl k závěru, že předložení kopií části listinných důkazů v tomto případě nevedlo k porušení čl. 6 EÚLP.

[44] Využívání důkazů z jiných daňových řízení umožňuje správci daně především sám daňový řád. Podle § 7 odst. 2 může správce daně z důvodu hospodárnosti konat úkony pro různá řízení společně. V takovém případě musí být ze spisu, popřípadě z rozhodnutí vydaného na základě těchto úkonů, zřejmé, ke které povinnosti a s jakým výsledkem byly úkony učiněny. Podle § 93 odst. 2 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady převzaté z jiných daňových řízení.

[45] Dále, a to především, stěžovatelka žádným způsobem netvrdí, jak konkrétně měla být z důvodu předložení kopií části listinných důkazů zkrácena na svých právech. Stěžovatelka ani například nerozporuje pravost určitých listin, které jí byly předloženy jako kopie. Celé tvrzení stěžovatelky je postaveno pouze na obecné úvaze, že předložením

části spisového materiálu ve formě kopií bylo nezákonné, aniž by však stěžovatelka tvrdila, z jakých konkrétních důvodů či ohledně jakých listin.

[46] Jak navíc správně uvedl i krajský soud v bodech 39 a 40 přezkoumávaného rozsudku a NSS zde zopakoval výše, stěžovatelky se týkala obě daňová řízení – dříve zahájené řízení ohledně daně z příjmů právnických osob i později zahájené řízení ohledně DPH. V obou řízeních navíc stěžovatelku zastupoval shodný zástupce. Stěžovatelka i její zástupce byli s originály listin seznámeni z řízení o dani z příjmů.

[47] Tím, že správní spis částečně obsahoval pouze kopie listin, neporušil správce daně ani povinnost vyjít daňovému subjektu vstříc, zakotvenou v § 6 odst. 4 daňového řádu.

[48] Již z textu tohoto ustanovení vyplývá, že povinnost vyjít daňovému subjektu vstříc není bezmezná. Správce daně musí vyjít daňovému subjektu vstříc *podle možností*. Během prvostupňového daňového řízení i během daňového řízení odvolacího byly originály listin využívány v dříve zahájeném řízení ohledně doměření stěžovatelčiny daně z příjmů právnických osob. Správce daně však i v takovém případě vyšel stěžovatelce podle možností vstříc a zajistil jí možnost seznámit se se všemi důkazy, byť pouze ve formě kopií. Podle NSS tím správce daně svou povinnost dostatečně splnil. Navíc je třeba zopakovat, že stěžovatelka neuvádí žádná konkrétní tvrzení, jak jí mělo předložení kopií listin zasáhnout do jejích práv.

Ohledně povinnosti nařídit ústní jednání ani povinnosti předložit originály listinných důkazů nebylo třeba analogicky aplikovat trestní právní předpisy

[49] Stěžovatelka se ohledně povinnosti nařídit ústní jednání i povinnosti předložit originály listinných důkazů domáhala vzhledem k působnosti čl. 6 EÚLP analogické aplikace trestních právních předpisů. Analogickou aplikaci však v tomto případě nebylo nutné použít, neboť podle výše prezentovaných závěrů NSS v ani jednom případě neshledal porušení EÚLP.

Kasační námitka ohledně nezákonného přechodu důkazního břemena je nepřípustná

[50] V poslední kasační námitce stěžovatelka namítala nezákonný přechod důkazního břemena, o kterém navíc nebyla dostatečně informována.

[51] Touto námitkou se NSS ovšem nemohl zabývat. Jak uvedl již žalovaný, stěžovatelka tuto námitku neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak zajisté mohla učinit. Tato námitka je tedy nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[52] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

pokračování

[53] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 3. listopadu 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu